

## 02 În Egipt. Moise - eliberatorul

### 02 În Egipt. Moise - eliberatorul

#### Eșecurile

La rugul aprins, Moise s-a confruntat dintr-o dată cu o misiune specială și importantă, transmisă în termeni foarte clari: „Tu vei scoate poporul Meu din Egipt” (Exod 3.10). Dumnezeu nu-i ascunde greutatea lucrului care va trebui să-l facă față: „Știu că împăratul Egiptului n-are să vă lase să plecați decât silit de o mână puternică. Eu îmi voi întinde mîna și voi lovi Egiptul cu tot felul de minuni pe care le voi face în mijlocul lui. După aceea are să vă lase să plecați” (Exod 3.19-20). În Madian, de asemenea, Dumnezeu îi spune lui Moise că rezistența lui Faraon va fi teribilă, ceea ce-l va obliga pe Domnul să recurgă la o măsură extremă: „Voi ucide pe fiul tău, pe înfrățitul tău născut”.

Ajunși în Egipt, Moise și Aaron strîng pe bătrînii lui Israel care primesc favorabil mesajul lor și „se pleacă înaintea Domnului ca să-l se închine” (Exod 4.29-31). Încurajați de această atitudine, Moise și Aaron se înfrățesc la Faraon și-i cer să permită poporului să meargă în pustie, pentru a celebra o sărbătoare în cinstea Domnului. Insolența împăratului taie curajul celor doi reprezentanți ai poporului Israel, care încearcă o nouă insinuație: „Ni s-a arătat Dumnezeul evreilor...” (Exod 5.3). Riposta este foarte categorică: „De ce abateți poporul de la lucrările sale? Plecați la lucrările voastre”. Această primă întrevvedere, în loc să conducă la ușurarea sarcinilor poporului, va duce la agravarea lor. O parte dintre israeliți va trebui de acum să plece din țară în căutare de paie pentru cărămizi, iar cei rămași la lucru sînt siliți să facă și norma celorlalți, trudind din greu. Comisarii poporului trec peste Moise și Aaron și se plîng direct lui Faraon, dar fără vreun alt rezultat decît înăsprirea situației lor.

Este ușor de înțeles starea de inimă a lui Moise în acele ceasuri de mare întuneric. Domnul nu izbăvise poporul prin mîna lui, dimpotrivă, era acum mai oprimat ca oricînd, iar cei cărora dorise atît de mult le vină în ajutor îl insultau. Ce era de făcut? Să mai renunțe o dată, să se întorcă în Madian, lăsîndu-și frații în voia soartei? Moise se află la capătul puterilor. Dar cu toate dificultățile, rămîne tare în credință (Evrei L27), pentru că din mijlocul adîncii sale tristeți, el se îndreaptă spre Domnul (versetul 22) și-și varsă inima înaintea Lui. Ca de atîtea ori după aceea, el va avea acolo o experiență minunată cu Dumnezeul harului, care nu numai că nu-i face nici un reproș, dar i se revelează și mai profund. Oare nu tot așa ni se întîmplă fiecăruia cînd învățăm o lecție măreață de nenorociri, decepții și încercări? Se întîmplă să ne pregătim intens pentru un examen, iar la sfîrșit ne pomenim respinși, Sau îngrijim cu deosebire dragoste o ființă scumpă și cînd tragem nadejde s-o stim în afara oricărui pericol, Domnul o cheamă la Sine. Sau depunem toate eforturile pentru a ajuta un suflet să găsească în Domnul Isus pe Mîntuitorul său personal și în final constatăm că Satan îl cuprinde cu și mai multă forță, cufundîndu-l și mai adînc în bezna păcatului. Ce este de făcut? Să nu cedăm stărilor depresive, să nu renunțăm cu nici un chip, ci să aducem cererile noastre la cunoștința Domnului, să-l adresăm Lui plîngerea noastră, ca și psalmistul, și să ne bazuim pe îndurarea Sa. Domnul nu va întîrzia să Se descopere sufletului care-L caută însetat și să-i ofere sprijinul puterii Sale

La începutul Genezei, Dumnezeu Se prezintă ca fiind Creatorul tuturor lucrurilor, Elohim, însemnînd dumnezeirea, în sensul absolut al cuvîntului. Pe vremea patriarhilor, El Se folosește în special de numele care în limba noastră poate fi tradus cu cuvintele: „Cel Atotputernic”, adică Cel care răspunde la toate nevoile credincioșilor care sînt străini și călători pe acest pămînt. Lui Moise, în acel moment decisiv, i se descoperă Domnul, Iehova, adică Dumnezeul legămîntului care Se interesează îndeaproape de soarta poporului Său, Dumnezeul care nu Se schimbă și care acționează potrivit cu ceea ce este în Sine însuși, nu după meritele celor de care Se ocupă (Exod 6.2-8).

Recăpătînd sentimentul misiunii încredințate, fortificat în lăuntrul său, Moise se întoarce la copiii lui Israel, dar aceștia nu-l ascultă, din cauza înăsprii robiei. Atunci Domnul nu mai așteaptă o nouă rugăminte fierbinte din partea robului Său, ci-i întărește și mai mult credința și-l trimite din nou la Faraon. Moise însă se opune, spunînd: „Dacă copiii lui Israel nu m-au ascultat, cum ar putea s-o facă tocmai Faraon?” Domnul intervine și dă lui Moise și Aaron porunci pentru copiii lui Israel și pentru Faraon privind ieșirea poporului din țara Egiptului (Exod 6.10-13; 7.1-5).

Deplin încrezători în promisiunile lui Dumnezeu, „rămînînd neclintîți, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut”, Moise și Aaron se duc din nou la Faraon. De-a lungul povestirii ce redă plîgile ce s-au abătut asupra Egiptului, îi vedem crescînd în curaj și autoritate și tot mai fortificați în credința lor, prin manifestarea puterii nemărginite a lui Dumnezeu. Moise înaintează mereu, luînd cu asalt, în Numele Domnului, cetatea vrăjmașilor Săi. El este conștient de calitatea de reprezentant al Dumnezeului celui viu și veșnic care își descopere poporul Său „mîna puternică” și „brațul Său cel întins”.

Cine sînt cei ce vor merge?

Semne pentru poporul lui Dumnezeu și urgii pentru egipteni, judecățile Domnului lovesc țara. De 7 ori Faraon își împietrește inima și tot de 7 ori i-o împietrește Dumnezeu (Exod 8.25-28; 10.8-11, 2426).

Cînd Faraon începe să cedeze cîte puțin, el propune lui Moise pentru ca Domnul să retragă muștele veninoase din țînutul Egiptului ca poporul să meargă și să aducă jertfe Domnului lor „în țară”. Moise însă răspunde imediat: „Nu este deloc potrivit să facem așa, căci am aduce Domnului, Dumnezeului nostru, jertfe care sînt o urîciune pentru egipteni. Și dacă am aduce sub ochii lor jertfe care sînt o urîciune pentru egipteni, nu ne vor ucide ei oare cu pietre? Vom face mai bine un drum de trei zile în pustie și acolo vom aduce jertfe Domnului, Dumnezeului nostru, după cum ne va spune”. Întîlnim aici prima cursă întinsă de Diavolul. El vrea ca cei credincioși să celebreze cultul Domnului în mijlocul lumii și în amestec cu ea. Și cît de bine a reușit Satan de atunci încolo să realizeze o asemenea stare de lucruri! În numeroase grupuri, așa-zise creștine, poate chiar în cele mai importante, vedem amestecați în același „serviciu divin” credincioși și necredincioși, ca să nu mai vorbim despre conducătorii acestora dintre care unii nici nu mai cred în Cuvîntul lui Dumnezeu și în jertfa ispășitoare de la cruce!

Pentru a-L adora cu adevărat pe Dumnezeu, pentru a ne închina Lui „în duh și în adevăr”, se cere o despărțire reală de lume, „un drum de trei zile în pustie”, spunînd de moartea și învierea Domnului.

Hărțuit tot mai mult de judecățile care devastează țara, Faraon pare dispus să facă noi concesii. El cheamă pe Moise și pe Aaron și-i întreabă răspicat: Cine sînt aceia care vor merge? Iată răspunsul: „Vom merge cu copiii și cu bătrînii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului” (Exod 10.8-9). Dar Faraon pare că nu aude și întinde o nouă capcană slujitorilor lui Dumnezeu, spunînd: „Așa să fie Domnul cu voi, cum vă voi lăsa eu să plecați, pe voi și pe copiii voștri! Luați seama, căci este rău ce aveți de gînd să faceți! Nu, nu; ci duceți-vă voi, bărbații, și slujiți Domnului, căci așa ați cerut” (Exod 10.10-11). În unele țări, chiar și în timpul nostru, nu se permite tinerilor să participe la întrunirile creștinești dacă nu au împlinit vîrsta de 18 ani. În alte părți nu se poate vorbi din Scriptură decît celor ce au depășit 20 de ani. Cum se mai străduiește Satan și printre noi să-i determine pe părinți să nu-și aducă copiii la adunare, considerînd că este prea oositor pentru ei să frecventeze școala duminicală sau întîlnirile destinate lor în mod special! Tactica Vrăjmașului nu s-a schimbat. El știe foarte bine că tinerețea este vîrsta potrivită pentru întoarcerea cuiva la Dumnezeu și că astfel poate fi orientată spre El toată viața.

În Neemia 12.43, într-o zi de adorare și bucurie, se află înaintea Domnului nu numai bărbații, dar și femeile și copiii. Ezra citește și tîlcuiește cuvintele Legii unei adunări alcătuite „din bărbați și femei și din toți cei ce erau în stare s-o înțeleagă” (Neemia 8.2).

Învățăm de aici o lecție minunată, anume că este potrivit să venim cu toată familia înaintea Domnului pentru închinare, inclusiv cu copiii care pot fi supravegheați astfel încît să nu producă deranj și să nu permitem ca treburile gospodărești, pentru mame, sau surmenajul din cauza învățaturii, pentru elevi, să fie un motiv care să-i rețină acasă. Cît despre adunările unde este prezentat și studiat Cuvîntul lui Dumnezeu, este bine să-i aducem împreună cu noi pe toți cei ce sînt în stare să înțeleagă (prin această capacitate de a înțelege ne referim la capacitatea naturală de a înțelege lucrurile, nu la o minte înnoită, care se capătă numai prin întoarcerea la Dumnezeu).

În fața refuzului categoric al lui Moise și pentru a scăpa de cele 3 zile de întuneric, Faraon prezintă o nouă „soluție”: „Duceți-vă și slujiți Domnului! Să nu rămînă în țară decît oile și boii voștri” (Exod 10.24).

Moise si-a dat bine seama că, dacă turmele vor rămîne în urmă, inima poporului va fi din nou atrasă spre Egipt. De aceea el spune lui Faraon: „Chiar să ne dai tu însuși jertfele și arderile-de-tot pe care le vom aduce Domnului, Dumnezeului nostru, și turmele noastre tot trebuie să meargă cu noi și să nu rămînă o unghie din ele”. Să avem grijă să nu ne lipim inima de lucrurile materiale pe care Dumnezeu ni le-a încredințat, pentru că ele ar deveni o piedică în lucrările pe care Domnul le așteaptă de la noi. Bogățiile „nedrepte” ne-au fost date spre administrare, nu spre a face din ele un scop în sine (Luca 16.9). De aceea să le punem la dispoziția Domnului și să fim gata a le folosi întotdeauna după porunca Lui. Moise avea autoritate pentru a angaja poporul să lase în seama Domnului tot ce avea, și aceasta cu atît mai mult cu cît el însuși, la timpul lui, refuzase bogățiile Egiptului și alesese „ocara lui Hristos”.

## Pastele

Epistola către Evrei subliniază faptul că Moise a prăznuit Paștele prin credință. Pentru a înțelege semnificația acestor cuvinte, trebuie să amintim cîteva lucruri. Credința părinților a fost necesară pentru a ascunde copilul și apoi pentru a-l pune printre trestii Nilului. La vîrsta de 40 de ani, credința lui Moise a ieșit în evidență prin alegerea pe care a făcut-o. Credința aceasta avea să crească mereu, astfel încît, la un moment dat, el să poată rămîne neclintit, fără să se teamă de mînia împăratului. Dar de ce a trebuit credință pentru prăznuirea Pastelor? Faraon nu avea nici cel mai mic amestec în problema aceasta. Nu era vorba de o credință cerută de prezența unui adversar sau de circumstanțe dificile. Credința era aceeași dintotdeauna, însă lucrarea ei era diferită. Acum nu se punea problema întîlnirii cu un vrăjmaș, ci cu Dumnezeu în manifestarea judecății, dreptății și sfințeniei Sale. În cursul primelor 9 urgii, poporul Domnului a fost un simplu spectator, fiind ocrotit în Gosen. Acum însă israeliții trebuiau să acționeze, potrivit cu poruncile date lor de Domnul prin Moise, cu credință. Ei erau un popor vinovat, poate mai vinovat chiar decît egiptenii, pentru că răspunderea lor era cu mult mai mare. În adevăr, deși cunoșteau, într-o măsură oarecare, pe Domnul, erau foarte înclinați spre idolatrie și se depărtau foarte ușor de Dumnezeu, ceea ce au demonstrat în numeroase ocazii. Dacă îngerul nimitor străbătea țara pentru a lovi pe întîii-născuți, de ce trebuia să cruțe pe israeliți, de vreme ce justiția divină nu privește la fața omului? Numai sîngele unei jertfe fără cusur, simbol al Celui ce avea să vină mai tîrziu, putea pune poporul la adăpost de urgia judecății divine. Și tocmai lucrul acesta a fost revelat lui Moise și lui Aaron care, la rîndul lor, i-au instruit pe bătrînii lui Israel (Exod 12.1-20). Credința lui Moise este comunicativă: „Și copiii lui Israel au plecat și au făcut cum poruncise Domnul lui Moise și lui Aaron; așa au făcut” (Exod 12.28).

Jertfa lui Abel arată lămurit nevoia sîngelui ispășitor pentru a deschide păcătosului calea spre Dumnezeul cel de trei ori sfințit; Geneza 22 prezintă substituția: Avraam aduce jertfă un berbec în locul fiului său, Isaac; jertfele levitice, prin gestul simbolic de a pune mîinile pe capul victimei, scot în evidență identificarea celui ce se apropie de altar cu jertfa pe care o aduce: în cazul jertfei pentru păcat, greșelile vinovatului se transmit asupra victimei, în timp ce la arderea-de-tot, meritele victimei sînt puse în seama adoratorului. Pastele subliniază, în special, actul prin care fiecare om ia ca pentru sine jertfa. Rînduiala cerea să se ia cîte un miel pentru fiecare casă (Exod 12.3). Moise nu oferea un singur miel pentru tot poporul, ci fiecare familie trebuia să înjunghie un miel al cărui sînge punea la adăpost pe întîiul născut.

La fel sînt lucrurile și în Noul Testament, Domnul Isus este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, dar nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi (1 Ioan 2.2). Valoarea lucrării Sale înaintea lui Dumnezeu permite întinderea iertării asupra întregii lumi. Dar alte pasaje arată că, deși jertfa lui Hristos este suficientă pentru toți păcătoșii, beneficiază de ea numai cei ce vor să și-o însușească prin credință. În Romani 3.22 este vorba de o neprihănire ce vine prin credința în Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Dobîndirea acestei îndreptățiri are loc numai prin credința în sîngele Său. În Ioan 3.16 se spune că Dumnezeu a iubit lumea, dar are viața veșnică numai cine crede în Domnul Isus. În Ioan 1.12, dreptul de copii ai lui Dumnezeu este dat tuturor celor ce L-au primit pe Isus ca Domn și cred în inima lor că Dumnezeu L-a înviat din morți (Romani 10.9). Așadar, avem de-a face cu o primire personală și o mărturisire individuală a morții și învierii Domnului Isus.

Cu sîngele mielului au fost unși stîlpii ușii și pragul de sus. Membrii familiei aflați înăuntrul casei mîncau mielul pascal cu azimi și ierburi amare. Nu ei vedeau sîngele și nu ei îi apreciau valoarea. Dumnezeu declară în mod categoric: „Eu voi vedea sîngele și voi trece pe lîngă voi...” (Exod 12.13). Păcătosul care se pocăiește și vine la Domnul Isus nu poate aprecia deplin valoarea sîngelui Mîntuitorului. Nu mai este

capabil să facă lucrul acesta. Din pricina acestui sânge El iartă și primește pe păcătoși. Aceștia se încred în cuvintele Scripturii și-și însușesc făgăduințele ei. Ei nu pot explica adâncimea harului mântuitor, însă ceea ce le este bine cunoscut este că „sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1.7).

## NOAPTEA DE PAȘTE

În Israel, timpul se măsura astfel: lunile erau lunare și începeau la fiecare lună nouă. Cum Pastele a fost stabilit în a 14-a zi a lunii, israeliții au ieșit din Egipt cu lună plină. Seara, ei au mâncat mielul, avînd mijlocul încins și fiind pregătiți de plecare. „La miezul nopții, Domnul a lovit pe toții născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon care ședea pe scaunul lui de domnie pînă la întâiul născut al celui închis în temniță și pînă la totii născuți ai dobitoacelor. Faraon s-a sculat noaptea, el și toți slujitorii lui și toți egiptenii; și au fost mari țipete în Egipt, căci nu era casă unde să nu fie un mort” (Exod 12.29-30), Ne putem imagina ușor haosul și deruta care a cuprins Egiptul în noaptea aceea. Fiecare se grăbea să ducă vecinului său vestea tristă despre moartea copilului său, însă acolo avea să afle că aceeași nenorocire a venit și peste familia aceluia. În frunte cu Faraon, egiptenii îi alungă pe izraeliți din țară. Atunci aceștia, potrivit instrucțiunilor date lor de Dumnezeu, cer egiptenilor obiecte de argint, aur și răsplată binemeritată pentru anii lor grei de muncă. În plină noapte, șiruri nesfîrșite de oameni de pe cuprinsul ținutului Gosen se grupau la Ramses și Sucot. Ce priveliște unică și ce moment solemn pentru Moise! 600.000 de bărbați cu familiile lor plus o mulțime de oameni care li se alătură, reprezentînd o populație de 2-3 milioane de suflete, în afară de turmele de animale! Cînd avea 40 de ani, dorise să izbăvească pe frații săi cu propriile lui forțe. Dar iată că tensiunea crescîndă, determinată de urgiile succesive, culminase cu drama acestei nopți de pomină, noapte care avea să marcheze începutul unei vieți noi. Domnul își arătase puterea, își împlinise promisiunea. Sufletul slujitorului său era pătruns de o recunoștință profundă. Dar ce răspundere uriașă avea să apese de acum încolo pe umerii săi! Ce probleme de maximă dificultate îi stăteau în față, să conducă o asemenea mulțime de-a lungul unei pustii ale cărei greutăți le cunoștea din proprie experiență! Sarcina deosebit de grea a ducerii poporului în țara făgăduinței abia începea.

[clickbible.org](http://clickbible.org)